

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci **žalobce: T. D. L.,** zastoupen Mgr. Darinou Kučerovou, advokátkou, se sídlem Masarykovo nám. 193/20, Děčín, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, adresa pro doručování: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 22. 3. 2004, č. j. 36 Az 559/2003 - 27,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 8. 2. 2003, č. j. OAM - 5675/VL - 19 - ZA - 03 - 2002, neudělil žalovaný žalobci (dále jen „stěžovatel“) azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“).

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu ke Krajskému soudu v Brně. Jelikož žaloba nesplňovala zákonné náležitosti, byl stěžovatel usnesením krajského soudu ze dne 21. 5. 2003, č. j. 36 Az 559/2003 - 8, podle § 37 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), vyzván, aby odstranil zde uvedené vady podání ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení. Současně byl poučen, že v případě nevyhovění výzvě v této lhůtě bude žaloba podle § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítnuta. Jelikož dle názoru krajského soudu

stěžovatel vady podání ve stanovené lhůtě neodstranil, podání stěžovatele ze dne 11. 3. 2003 (žalobu) usnesením ze dne 22. 3. 2004, č. j. 36 Az 559/2003 - 27, odmítl.

Stěžovatel brojí proti shora uvedenému usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 22. 3. 2004 kasační stížností, v níž uvádí, že si není vědom toho, že by mu výzva k odstranění vad podání byla doručena na adresu E. 189, P. Na tuto skutečnost nebyl upozorněn ani ze strany J. P. Kromě toho se stěžovatel zdržoval na adrese M. H. 598, Š. Proto se domnívá, že napadené usnesení soudu je nezákonné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost je podána včas a že je přípustná, přezkoumal napadené usnesení včetně řízení, které mu předcházelo, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že usnesení krajského soudu bylo stěžovateli nejprve zasláno na adresu uvedenou v žalobě, tj. P. s. Z., H. 514, Z. u B. Soudu se však nepodařilo na tuto adresu zásilku doručit, byla mu vrácena s poznámkou, že stěžovateli byla udělena propustka do 12. 6. 2003 s hlášeným pobytem na adrese u p. J. P., E. 189, P. 10. Proto soud zaslal výzvu na tuto adresu. Stěžovatel však nebyl zastižen, proto byla zásilka dne 13. 6. 2003 uložena na poště. Soud ještě dále dodatečně zjišťoval v databázi Ministerstva vnitra - odboru azylové a migrační politiky, pobyt stěžovatele, ze které vyplývá, že dne 13. 6. 2003 svévolně azylové středisko opustil, 16. 6. 2003 opětovně přišel a 9. 7. 2003 jej opět svévolně opustil. Soud zaslal stěžovateli výzvu opět na adresu hlášeného pobytu, tj. do P. s. v Z. u B. I v tomto případě se soudu nepodařilo výzvu doručit, neboť stěžovateli byla opět udělena propustka tentokrát do 6. 12. 2003 s hlášeným pobytem na adrese u p. J. P., E. 189, P. 10. Soud tedy zaslal výzvu stěžovateli opět na tuto adresu do vlastních rukou. Protože nebyl zastižen, byla zásilka podle § 42 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 46 odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v tehdy účinném znění, uložena dne 28. 11. 2003 na poště. Jelikož si stěžovatel zásilku nevyzvedl, je třeba mít podle výše uvedených ustanovení za to, že zásilka byla doručena desátý den ode dne uložení, tzn. 8. 12. 2003.

Podle § 37 odst. 5 s. ř. s. platí, že předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

V dané věci vykazovalo podání stěžovatele (žaloba) vady, neboť neobsahovalo dle § 71 odst. 1 s. ř. s. žalobní body, ze kterých by vyplývalo, z jakých skutkových a právních důvodů považuje stěžovatel napadené výroky za nezákonné nebo za nicotné. Proto soud vyzval stěžovatele k odstranění vad podání. Tato výzva byla stěžovateli doručena jak shora uvedeno dne 8. 12. 2003. Na účinky doručení nemůže mít žádný vliv tvrzení stěžovatele, že v té době skutečně pobýval na jiné adrese. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud ve svém usnesení ze dne 1. 7. 2004, č. j. 2 Azs 258/2004 - 40, řízení o udělení azylu má určitá specifika, kterými je i zjevná zvýšená snaha o rychlost a efektivnost (viz. např. § 56 odst. 2 s. ř. s.). Aby však mohly být tyto procesní principy reálně naplněny, je nezbytná náležitá součinnost žadatele o azyl, jejímž projevem je, kromě jiného, povinnost hlášení místa pobytu žadatele o azyl stanovená v § 77 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., a to tak, aby byla zajištěna vzájemná komunikace mezi ním a příslušným státním orgánem. Argumentace stěžovatele spočívající v tom, že účinky doručení usnesení nemohly nastat, ježto se soudu nepodařilo mu usnesení doručit z důvodu, že neoznámil změnu

své adresy, je v přímém rozporu s těmito zvláštnostmi azylového řízení. V této souvislosti je třeba poukázat na skutečnost, že žadatel o azyl žádá stát o ochranu, a proto by mělo být především v jeho zájmu být příslušným státním orgánům k dispozici a umožnit tak řádný průběh azylového řízení, resp. řízení o žalobě proti rozhodnutí ve věci azylu. Účinky doručení v daném případě nelze zpochybnit, a proto stěžovateli uplynula lhůta pro jejich odstranění dne 23. 12. 2003. Stěžovatel však v této lhůtě vady podání neodstranil. Nedostatek žalobních bodů je vadou žaloby, pro kterou nelze v řízení pokračovat. Stěžovatel byl o následcích neodstranění vad také soudem řádně poučen. Krajský soud tedy nepochybil, jestliže podání podle § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítl.

Nejvyššímu správnímu soudu tedy z výše uvedených důvodů nezbylo, než kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítnout.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Protože žalovaný, který měl úspěch ve věci, žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 22. června 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu